Тихая ніченька, ніч чарівниченька
Землю вкриває.
Князь наш яснесенький — місяць повнесенький
Лагідно сяє.

Он усміхаються, в хмарки ховаються
Зірки злотисті.
В тінях заховані, сплять зачаровані
Квіти барвисті.

Купами темними, сумно-таємними
Верби схилились.
Спить люд замучений, горем засмучений —
Всі потомились.

Радість хвилинную й працю невпинную
Нічка приспала,
З ними й жахливую долю зрадливую,—
Бодай не встала!..

1906